

TRENDY

Zpravodaj o trendech nejen ze světa vozíčkářů

2/2017

Úvodem

Milí čtenáři,

úspěšně jsme se vyhrabali ze závějí sněhu a já si tak trochu připadám jako medvěd po zimním spánku. Možná jsem opravdu v nějakém útlumu prošel přelomem roku, protože jsem vás chtěl všechny pozdravit a popřát vše příjemné pro rok 2017 a ejhle, on už je únor. Tak aspoň dodatečně si můžeme připadat jako lidé před několika stoletími, kdy skutečným začátkem roku bylo vlastně více jaro s jeho květy, vůněmi a teplými slunečními paprsky.

Máte někdy chuť se vším praštit, úplně překopat svůj běžný způsob života a začít někde jinde a úplně jinak? Mně se to z času na čas - po letech - přihodí. Dokonce jsem četl názor, že je dobré po několika letech zkusit něco zásadního změnit. Jinak zpohodlníme a žijeme ve stereotypch. Většinou to nejde změnit vše a ani by to nebylo dobré. Přesto. Třeba jen stanovit si nový větší cíl, sepsat si v hlavě takový malý, osobní projekt, naplánovat jednotlivé kroky a vyrazit překonat vlastní pohodlí, udělat onen pověstný krok za něčím novým, za svým seberozvojem, splnit si dávný sen. Říká se, že chce-li nás pán Bůh potrestat, splní nám některé tajné přání. Důležitější než cíl je totiž cesta. Námaha, překonávání překážek a krása objevování neznámého jsou mnohdy víc, než cíl sám o sobě.

Přeji vám v roce 2017 jen samá správná rozhodnutí. Nu, vzhůru na cestu!

Milan Langer

Požární hlásiče a detektory nebezpečných plynů

Město Olomouc v současné době zahájilo projekt zaměřující se na instalace požárních hlásičů a detektorů plynů do bytů osob se zdravotním postižením.

O poskytnutí hlásiče požáru a detektoru nebezpečných plynů mohou žádat osoby starší 18 let, které mají trvalý pobyt na území města Olomouce a jsou držiteli platného průkazu ZTP/P nebo ZTP a zároveň k pohybu využívají kompenzační pomůcku (vozík, chodítko, francouzské hole nebo berle).

S žádostí o požární hlásiče a detektory nebezpečných plynů se zájemci mohou hlásit od **15.2. do 13.4.2017** na magistrátu Olomouce, ale také ve Spolku Trend vozíčkářů Olomouc Lužická 7 u Mgr. Marie Pijáčkové a to vždy v úterý a ve středu od 8:00-12:00 nebo v jiný termín na základě předchozí domluvy (e-mail pijackova@trendvozickaru.cz, mobil 731 501 388). Samotná instalace hlásičů a detektorů by měla proběhnout v druhé polovině roku 2017.

Malování je práce i koníček

Ivana Drapová pracuje jako ilustrátorka nakladatelství Paprsek z Jindřichova Hradce a ve středu 21.2. v 16:00 bude mít v Trendu vozíčkářů vernisáž svých prací. U této příležitosti jsme Ivaně položili pár otázek.

Pověděla bys na úvod něco o tom, jak ses k malování dostala?

Já bych řekla, že jsem se s pastelkou nebo možná se štětcem v ruce narodila. Malovat mě bavilo od malička. Velký vliv v tom na mě měla babička, která dělala učitelku v mateřské škole a byla zvyklá věnovat se dětem, vést je po výtvarné stránce a rozvíjet je v tom. Takže babička mi tu cestu naznačila a já jsem se k tomu už vždycky vracela. Nemalovala jsem pořád, dřív to bylo spíš takové někdy jo a někdy ne. Ale i když jsem měla delší pauzu, tak jsem malovat zase začala. Rozhodující roli asi hrálo, že mě malování vždycky bavilo a cítím se při něm dobře.

Absolvovala jsi i nějaké odborné vzdělávání ve výtvarném oboru?

Po základce jsem chtěla nastoupit na výtvarnou školu, ale jelikož bylo všechno daleko, nebo bylo naopak bariérové a neuzpůsobené pro vozíčkáře, tak jsem se rozhodla, že se přihlásím na obchodní akademii. Nebyl to obor, který by mě nějak zvlášť lákal, ale zase jsem si říkala, že je lepší studovat alespoň něco a malování jsem se věnovala ve svém volném čase.

A jak to tedy děláš, že se v malování cvičíš a zdokonaluješ?

Řekla bych, že jsem takový samouk. Hodně čtu knížky, kde jsou popsány jednotlivé techniky. Ať už kresba, malování akvarelem, akrylem... Teď se zrovna učím malovat olejovkami. Dost

toho taky čerpám z internetu. Na youtube je spousta kanálů od anglických, amerických nebo ruských umělců, kteří předvádějí krok za krokem, jak něco namalovat.

Když jsi zmínila jednotlivé techniky kresby a malby, tak pověz, která je tvá nejoblíbenější?

Mám hodně ráda akrylové barvy a taky pastel. S olejovkami se zrovna teď seznamuji. Je to taková náročnější technika, stejně jako akvarel.

Máš nějaké oblíbené motivy? Co nejraději maluješ?

Mám hodně ráda přírodní motivy. Zkoušela jsem i portréty, ale tam je fakt těžké zachytit podobu, což jsem ještě úplně nevychytala. Takže se hodně věnuju přírodě, hlavně zvířatům, ale také kytkám a různým krajinkám.

Když maluješ tyto přírodní motivy, tak jedeš do terénu a hledáš inspiraci, nebo spíš maluješ podle fotek, případně jinak?

Ono je to tak, že mám ještě jeden oblíbený koníček, a to je, že ráda fotím. Takže ohledně těch krajin a rostlin si nejčastěji na procházce něco vyfotím a potom to namaluju. Co se týče zvířat, tak s těmi je to těžší, protože mi nejsou moc ochotná pózovat a pořád se hýbou. Takže často čerpám z internetu, obzvlášť když chci nakreslit něco konkrétního, například konkrétní rasu psa.

Maluješ někdy i jenom podle fantazie?

To moc ne. Někdy si jen tak bez přemýšlení čmárám na papír, většinou to je něco na způsob mandaly. Ale tomu se věnuju jenom sem tam, když si chci odpočinout.

Prozradíš, na co se návštěvníci tvé výstavy budou moct v Trendu těšit?

Půjde o průřez z mé tvorby z posledních pěti let, takže tam určitě bude vidět i nějaký progres a postup, jak jsem se vyvíjela a kam směřovala. Tématem ale vždy zůstávají ty přírodní motivy – rostliny a zvířata. Co se týče technik, tak nejčastěji budou zastoupeny určitě akrylové barvy, taky pastel a sem tam nějaký olej a tempery.

Ty jsi také profesionální ilustrátorka a maluješ pro jedno nakladatelství, že?

Ano, už od roku 2011. Na webové stránce Konta Bariéry jsem se dočetla, že nakladatelství Paprsek z Jindřichova Hradce hledá někoho na pozici malíř/grafik. Takže jsem tam napsala. Požádali mě o zaslání nějakých prací a ty se jim líbily,

takže mě přijali a já si mohu malováním i něco přivydělat. Není to sice úplně nejideálnější, protože musím vždycky malovat nějaké téma, například Vánoce, a já bych spíš chtěla být takový umělec na volné noze, který si maluje, co ho napadne. Ale zase se mohu věnovat tomu, co mě baví a moje práce jsou publikovány v různých kalendářích, PFkách, nebo na návštěvních kartičkách u doktorů, z čehož mám samozřejmě radost.

Kolik času malování věnuješ?

V tomhle mě trochu omezují mé zdravotní problémy, takže někdy prostě nemohu sedět u plátna tak dlouho, jak bych chtěla. Ale snažím se, abych se malování věnovala alespoň hodinu až hodinu a půl denně. Jinak opravdu pravidelně se malování věnuju právě od toho roku 2011, kdy jsem začala pracovat pro nakladatelství Paprsek. Já sama od sebe nemám

úplně potřebu se v něčem zdokonalovat, ale když jsem si tím začala vydělávat, tak jsem si řekla, že by to mělo za něco stát a trochu se snažím vzdělávat, číst si nějaké knížky a tak. Na druhou stranu, i kdyby to nebyla má práce, tak bych se malování věnovala dál, protože je to pro mě relaxace a zábava. Jen by to asi nebylo tak často.

Ivo Buček

Milí trendáci,

na Facebooku proběhla před pár dny zvláštní diskuse o tom, zda je či není slovo trendák něco nepatřičného, skoro nadávka nehodná úžasných a téměř posvátných neziskovek, tím méně v sociálních službách. Schválně jsem užil na úvod toto oslovení, abych uvedl svůj názor na věc. Já za sebe jsem součástí Trendu vozíčkářů už 20 let. Jsem na to hrdý, že patřím k té skupině báječných lidí, kteří systematicky pomáhají posouvat hranice lidí s nějakým zdravotním omezením. Jsem i uživatelem služeb, které mi umožňují žít na plný plyn. Jsem jednatel sám o sobě, ale také mohu patřit k určitým skupinám přátel a kolegů, se kterými sdílím podobné cíle i způsob jejich dosažení. Podobně by se zřejmě ohradili proti jejich nařčení z používání nevhodných slov například ajťáci, skejtáci, nebo třeba pošťáci.

Jsem trendák a jsem na to dokonce pyšný. A vy?

Milan Langer

Vaření v Trendu

Milí čtenáři Trendy zpravodaje, protože máme v učebně zcela nevyužitou troubu a elektrický sporák také zahálí, nabízím vám touto cestou pravidelná setkání u vaření.

Poprvé se sejdeme 22.2.2017 od 14 do 17 hodin. Nachystám si pro vás několik zajímavých receptů, které si společně vyzkoušíme a ochutnáme.

Budu ráda, když se setkání zúčastníte a případně na dalším si vyzkoušíme i nějaký recept z vašich tajných zásob.

Těším se na vás.

Jana Měrková

Pozvánka na akustický koncert německého zpěváka Dyrka Shivaye

Společnost M.P.Production s producentem Milanem Papežíkem, od kterého jsme dostali pozvání na vánoční koncert Martina Šafaříka v prosinci minulého roku, nás všechny z Trendu zve na akustický koncert opět do kulturního centra ArtUm v Olomouci. Koncert se uskuteční 11. 3. 2017 (v sobotu) od 20:00.

Dyrk Shivay je německý zpěvák, songwriter, ale i uznávaný hudební zvukař ve své zemi. Spolupracuje s mnoha známými i neznámými umělci. Dyrk Shivay díky cestám po více než 60 zemích světa nasbíral inspiraci pro svou hudbu a díky tomu nabízí rozsáhlou hudební škálu. Nebojí se spojit hudební styly a jeho vystoupení tak nabízí nevšední zážitek. Je schopen vytvořit hudební symbiózu, která se snadno prolíná mezi žánry akustického popu a world music. Jeho písně jsou založeny na různých melodiích hraných na 6-ti a 12-ti strunnou kytaru a nástroje jako baglama, buzouki a ukulele jsou vždy přidanou hodnotou k jeho hudebnímu výrazu. Dyrkovo debutové album "Remember Yourself" obdrželo dobré recenze i ve folkových rádiích. Mimo produkování nahrávek pro ostatní umělce pracuje Dyrk Shivay na novém sólovém albu, které vyjde na jaře roku 2017.

Dyrk vystoupil poprvé v ČR pro pražské publikum v listopadu minulého roku a návštěvníci koncertu byli nadšení.

Dyrkova hudba obsahuje také orientální prvky, které jsou velice příjemné na poslech. Vystoupení slibuje vynikající a uklidňující atmosféru podtrženou příjemným prostředím kulturního centra ArtUm. Cena vstupenky pro všechny z Trendu je 125 Kč a pro vozíčkáře je doprovod zdarma. Máme k dispozici celkem 20 lístků, tak se neváhejte hlásit;-)

Zájemci o lístek se mohou obracet na:

Kateřina Vaculíková

Tel.: 731 501 389

Email: vaculikova@trendvozickaru.cz

Na Stalinově vrchu apríl není

Nakláněli se přes zábradlí nad jámou a sledovali, jak se medvěd snaží něco prackou vyhrabat z malého výklenku ve zdi.

„Co tam asi hledá?“ zeptal se Jirka kamarádů.

„Žrádlo, to je jasný,“ ušklíbl se Honza a sklonil se pro šišku. „Starej Braun všechno radši prochlastá, než aby pro ně koupil maso. Jsou hladoví, tak zkouší něco najít. Navíc když teď mají to malý.“ Rozmáchnul se a hodil šišku dolů. Narazila medvědovi do nosu. Ten zvedl hlavu, podíval se přímo na Honzu a zabručel.

„Aby se nenaštval a nevylezl nahoru,“ řekl potichu Aleš.

„Jasně, ty chytřej. Vyleze ven, sežere celý město, potom sedne na vlak a pojedě za kámošema na Slovensko,“ vysmál se mu Honza a otočil se k medvědí jámě zády, aby ukázal, že se nebojí. „Ten je tak zesláblej, že je rád, že chodí.“

„Aleš má pravdu. Nech ty medvědy na pokoji,“ zastal se ho Jirka. „Chudáci. Vždyť jim umřelo i to malý co měli, jak jsou podvyživení.“

Na to Honza nic neřekl, tak tam chvíli ještě postávali a pak Jirka řekl, na co už i druzí dva čekali: „Dneska už na to peč. Jdu domů.“

Pomalů začal scházet dolů z kopce a Honza se vydal za ním. Aleš se ještě nakláněl přes zábradlí medvědí jámy. Najednou za nimi zavolal: „Pojďte sem! Je tam liška!“

„Kde je liška?“ zeptal se pochybovačně Honza, ale otočil se a vydal se zpět k jámě.

„Dole u medvěďů.“

„Co by tam dělala liška? Medvědi by ji roztrhali a sežrali.“

„Je tam, schovává se pod šutrem. Dívej!“

Pod plochým kamenem, kde předtím medvěd hrabal tlapou, se opravdu objevil nejdřív čumáček a potom opatrně vylezla celá liška. Byla hubená a vypelichaná.

„Nemůže se dostat ven a schovává se,“ shrnul situaci Jirka.

„Ale co s ní bude?“ zeptal se Aleš.

„Co by. Buď ji sežerou, nebo chcípne hlad. Jdeme, pánové,“ zavelel Honza.

Aleš se chvíli ještě díval do jámy, liška i medvědi teď byli schovaní, a pak se se rozběhl za oběma kamarády, kteří už scházeli z kopce směrem k městečku.

Město se jmenovalo Moravský Beroun a kopec Staldoš. Tedy, původně se jmenoval Stalinův vrch, aby ho následně přejmenovali na Vrch Rudé armády. Zkomolenina prvního

„Tak zítra zase u želvy?“ zeptal se Jirka, když se loučili. Želva se říkalo paloučku na vrcholku Staldoše, kde podle legend starších kluků kdysi v jedné díře do skály žila obrovská stará želva. Zkouškou odvahy bývalo do té nory celý zalézt.

Když Aleš přicházel, Honza s Jirkou už tam byli. Oba mu zamávali a Jirka pozdravil, ale Honza se na něj jenom ušklíbl a řekl: „Ujeli ti rodiče, kámo.“

Chvilí to vypadalo, že Aleš přemýšlí, jestli po Honzovi skočit, nebo odejít. Situaci ale zachránil Jirka, když řekl: „Nechte toho. Chováte se jako děcka. Chtěl jsem vám ukázat ty nové sirky, co jsem vzal otcí, ale když se chcete místo toho hádat, tak vám na to peču...“

Když Honza v jednu chvíli zvedl od krabiček hlavu, uviděl, jak k nim po trávě přichází medvěd. Nejdřív mu to přišlo zvláštní. Jako by někdo vystříhl fotku medvěda a nalepil ji na fotku parku. Nepatřil tam. Vteřina, kdy nad tím přemýšlel, byla strašně dlouhá, ale na jejím konci si uvědomil, že je to skutečnost. Strach ho bodl do srdce jako pletací jehlice. „Medvěěěěěěěěěd,“ zařval.

„No jasný, apríl. Myslíte, že vám na to podruhé skočím?“ zavolał za nimi Aleš. Potom ho něco přimělo přece jen se podívat za sebe. Zvedl se a vyrazil. Medvěd udělal dva dlouhé skoky a byl u něj.

Bylo jenom krátce po poledni a v hospodě U Černého orla ještě skoro nikdo nebyl. Ale starý Braun seděl na svém místě se sklenkou kořalky na stole.

„Děláš si ze mě prdel, ty parchante?“ otočil se na něj Braun, ale začal neochotně vstávat.

Všichni v hospodě na ně koukali. Braun tedy vstal, ani kořalku nedopil. „Jestli kecáte, hajzlové, tak si to s váma vyřídím,“ řekl ještě, než se za ním zavřely dveře.

7

„Táta je na školení v Olomouci. Ale vím, kde má doma pistoli,“ odpověděl mu a už byl také pryč.

Braun bydlel hned pod kopcem a tak se po cestě stavil pro vidle. Medvěda nemusel dlouho hledat. Uviděl ho, jak schází dolů mezi prvními domy vesnice.

Šli proti sobě. Starý Braun na medvěda křičel: „Ty hajzle! Ty budeš utíkat! Kurvo! Teď ti ukážu. Teď uvidíš! Teď se posereš!“ Jak se k sobě blížili, Braun zpomaloval. Pak se úplně zastavil. Křičel ale dál, ještě doufal, že medvěda zažene. Ale medvěd šel dál a byl už tak blízko, že Braun křičet přestal, protože bylo jasné, že medvěda nezažene. Ten nijak nespěchal, prostě šel proti němu. Když od něj byl na dosah vidlí, tak se Braun rozmáchl a bodl. Mířil na krk. Po vidlích zůstaly krvavé šrámy, ale nezabodly se dost hluboko. Medvěd se ohnal prackou. Srazil Brauna na zem. Stál nad ním. Fackoval ho prackami, po kterých na Braunovi zůstávaly krvavé rýhy. Pak se sklonil a zakousl se mu do ramena.

Potom do medvědovy hlavy narazilo hozené polínko. Jeho pozornost se zaměřila na Braunova syna, který ho hodil a stál o kus dál v ulici. Medvěd se za ním rozběhl. Braunová přidržela dvířka, mladý Braun vběhl do dvorku a ona za ním zavřela branku na chatrnou západku. Medvěd se postavil na zadní a opřel se do nich. Nemohly moc dlouho vydržet. Braunová vytrhla ze špalku u branky sekerku, vylezla na špalek a z vrchu ho praštila do hlavy. Medvěd se spustil zpátky na všechny čtyři a zmateně se rozhlížel kolem. Vypadal spíš zmatený, než rozzuřený a zraněný.

Ulicí k němu šel Michal Bureš, v ruce otcovu služební zbraň. Medvěd se k němu otočil hlavou, ale nešel k němu. Muž se zastavil pár metrů od něj. Natáhnul, zamířil a vystřelil. Střelil se přímo do hlavy. Medvěd dosedl na zadek, pokusil se vstát, zadní nohy se mu znovu podlomily. Potom spadnul na bok. Ještě dýchal, ale krvavá kaluž kolem hlavy se rychle zvětšovala.

Kolem se sbíhali lidé. V rukou měli další vidle a sekery. Vydali se nahoru na kopec k medvědinci. Když se podívali dolů do jámy, viděli druhého medvěda čenichat u Alešova těla, které bylo celé poznamenané od medvědích drápů.

Chlapi otevřeli dveře do nory a v houfu vtrhli dovnitř. Křičeli a mlátili svými provizorními zbraněmi. Medvědice před nimi couvala. Podařilo se jim ji zahnat do těsného kotce a tam ji ubili.

Aleš byl mrtvý. Oba medvědi taky. Starý Braun byl v nemocnici a čekal na soud. Z Michala Bureše byl hrdina a jeho otce čekalo popotahování kvůli tomu, že nechal služební zbraň bez dozoru. V hospodě U Černého orla bylo o čem mluvit.

Honza s Jirkou stáli nad prázdným medvědincem a kopali přes okraj kamínky. Nemluvili. Probrali to ze všech stran. Jirka litoval, že si z Aleše vystřelil kvůli Aprílu. Honza říkal, že medvěd by je stejně dostihl. Oba litovali, že tam Aleše nechali. Oba věděli, že by se znovu zachovali stejně, protože v tu chvíli neměli čas přemýšlet. Teď mohli přemýšlet, ale nemohli nic změnit.

Najednou se dole v jámě něco pohnulo. „Podívej, je tam pořád ta liška,“ ukázal Honza prstem.

„Vidím ji. Aleš by měl radost.“

„Jenomže stejně chcípne. Ach jo.“

Jirka se chvíli díval dolů do jámy. Potom přehodil nohu přes zábradlí a začal slézat dolů.

„Co to děláš?“ zeptal se Honza.

„Co asi. Lezu dolů.“

„Je to výška. Spadneš. A jak se dostaneš ven?“

Ale Jirka lezl dál. Když byl dole, začal nahánět lišku. Utíkala před ním, ale jak byla zesláblá, schovala se mu znovu pod ten plochý kámen. Vlezl pod něj za ní a vytáhl ji za hřbet, i když ho drápala a snažila se kousnout.

Potom ji zabalil do trička a začal lézt nahoru. Bylo to ještě těžší, jednou rukou musel lišku přidržovat a ta ho navíc přes tričko drápala a kousala do břicha. Když konečně vylezl nahoru, měl tričko úplně roztrhané a břicho samý škrábanec.

Liška byla opravdu vypelichaná a strašně vyhublá. Když ji ale Jirka postavil na zem, hned se rozběhla směrem k lesu.

Kluci za ní koukali, dokud nezmizela za prvními stromy. Potom se vydali domů.

Volně inspirováno skutečnou událostí, která se udála v Moravském Berouně dne 1.4. 1969

Ivo Buček

Knižní recenze

DENÍČEK MODERNÍHO FOTRA aneb Proč by muži neměli mít děti

Dominik Landsman

Před nějakou dobou mi na Facebooku začaly vyskakovat sdílené vtipné články, které psal chlapík na mateřské dovolené. Už jenom kvůli tomu spojení muž + mateřská dovolená jsem se dala do pravidelného čtení těchto článků. Později jsem zjistila, že na základě blogu Dominika Landsmana vznikla kniha, která sdružuje vtipné, nadsázkou protkané, více či méně uvěřitelné příhody ze života muže pečujícího o dítě. Čeněk, pracovní jméno opravdového autora dítěte, je ale velmi aktivní a destruktivní dítě plné elánu a zákeřnosti. Ilustracemi protkané dílo o 197 stránkách rozesměje snad každého. Je to dáno tím, že si můžete přečíst i Čeněkův názor na situaci a nahlédnete do jeho kebulky. Manželka Nataša se fotrovi nesnaží nijak významně pomáhat a nechává veškerou péči na něm. Ten většinu Čeněkových lumpáren odnáší velkou únavou a leckdy i šrámy jak na těle, tak na duši. Před samotným čtením doporučuji si vyrobit speciální záložku pro tuto knihu a napsat si na ni velkým písmem VŠECHNO JE TO NADSÁZKA. Protože kolikrát jsou některé situace velmi vyhrcoené a mohou se zdát až nemožné či nereálné. Tohle také může být důvod, proč má kniha od mnoha čtenářů negativní hodnocení. Já ji ale jednoznačně doporučuji, protože umět napsat o takových situacích vtipně lze as jen v případě, že si něco přikrášíte a trochu pozměníte. Kniha se mi líbí hlavně proto, že přináší takové situace z pohledu muže, které obvykle zažívají spíše ženy. Pokud si chcete udělat na příběhy vlastní názor, můžete si přečíst některé postřehy z deníku otce prvorozeného syna na: <http://fotruv-denik.blog.cz/>.

Jako ukázkou jsem zvolila článek z blogu. Příspěvek jsem trochu zkrátila, ale myslím, že stále vystihuje autorův jedinečný styl.

[Pět věcí, ze kterých mi na mateřský jebne](#)

1. února 2015 v 16:48 | [Fotruv deník](#)

Mateřská dovolená není žádnou procházkou růžovým sadem. To ani zdaleka. Když už by to měla být procházka, tak jedinečná procházka bez jedné nohy uprostřed minového pole s pianem

a nebo trezorem, který táhnete na hřbetě (piano nebo trezor je metaforou pro dítě, čehož se jistě čtenář dovtípí).

Některé ty méně hezké chvíle, jsou natolik méně hezky intenzivní, že v jejich průběhu mívám stavy, kdy mi na čele praskají konstantně žilky (jednoho krásného dne mi praskne oko), jsem nevrlý, rudnu a jsem opravdu velmi blízko rodinné tragédii.

1. Návštěva úřadů

- Do této kategorie patří nejen úřady ale například i doktor, pošta a všechno, kde se musí čekat spolu s dalšími lidmi. Podmínkou je větší místnost, nejlépe vytopená k padesáti stupňům Celsia, takže z člověka řine pot jen o místnost zavádí pohledem, davy lidí čekající ve frontě a navíc několik nerudných jedinců, kteří dští síru. Jo a taky minimálně jeden pomalý důchodce, který všechno zdržuje.

Už během příchodu do místnosti Čeněk zbystří, ukáže ukazováčkem směrem ven a opatrně se zeptá: "pá"? Na jeho otázku, zda, když jsme teď přišli, tak okamžitě půjdeme opět pryč, odpovím, že pá nejedeme. To ho samozřejmě moc neuklidní a začne se ošívát. Poslední dobou jsme natolik mazáci, že chodíme už bez kočárku. Je to sice známka pokroku (možná i taková známka punku), ale má to i své stinné stránky. Když byl Čeněk v kočárku, tak byl přikurtovaný, a pokud se hlasitě dovolával naplnění svých požadavků, hodil jsem přes něj deku a bylo. Protože ale v kočárku už není, chvíle se zvědavě prochází davem lidí, načež shledá dav nezajímavým a jde tedy "pá" sám beze mě. To potom vybíhám z fronty a následuje hon.

2. Dudák

- Čeněk má dudák výhradně na spaní. Je to něco, na co jsem hrdý. Tedy, že jsem jeho závislost dokázal takto omezit. ...

Velmi častý jev je, že během dne si Čeněk dudák někam schová a má radost z toho, když ho večer usilovně hledám po celém bytě. Je to dobrák.

Čeněk umí taktéž majstrštik a to, když dudáka ztratí ve spánku, pak se vzbudí a řve. Ve tři ráno neznám nic lepšího než za zvuku řvoucího dítěte hledat po tmě dudáka. Kdybych si rozsvítil, vzbudil bych Natašu. To by potom řvalo dítě i Nataša. ...

3. Autosedačka

- Ve své podstatě působí autosedačka nevinně. Nikomu nic neudělala, jen si tak v autě existuje. Já ji ale nesnáším. V ideálním světě by to fungovalo tak, že Čenka usadím do sedačky, ten nehybně sedí a usmívá se, na můj povel dá ruce nahoru, já ho zajistím přídatným madlem a nakonec ho připevním pásem. V ideálním světě se však nevyskytují, takže Čenka usadím do sedačky, ten okamžitě seskočí a tíhne k tomu, že se vydá pěšky. Když ho do sedačky přimáčknu a pevně ho držím jednou rukou, je velmi obtížné druhou rukou Čenka zajistit madlem, zvláště, když na můj povel, ať dá ruce nahoru, těmito zběsile máchá před sebou.

To je čas zapojit i hlavu. Takže jednou rukou držím Čenka v sedačce, hlavou mu držím ruce nahoře a druhou rukou umísťuju madlo. Pokud bych měl dvojčata, musel bych zapojit ještě nohy.

Jakmile s vypětím všech sil madlo umístím, tam kam mám, je třeba ho ukotvit pásem. Když se nakloním přes Čenka ve snaze vzít pás, Čeněk mi začne cíleně škodit. Rozepíná mi zip u bundy, tahá mě za ucho a škube vlasy. Než nahmatám pás, tak si Čeněk madlo shodí, sesune se ze sedačky a opět jde pěšky.

Jednoho krásného dne toho malýho sígra hodím do kufru a bude pokoj. To by se pak jezdilo autem o dost lépe. Jenomže on by v tom kufru něco zničil.

4. Výtah

Do 13. patra to po schodem s Čeněkem nedám. (Co si to nalhávám. Nedal bych to ani bez Čeněka). Proto musíme jezdit výtahem. Jízda výtahem je nekonečná. Čeněk se nudí, olizuje stěny a hlavně musí namačkat všechny čudlíky, jinak se stane neštěstí. Tím pádem jak idioti vymetáme každé patro, protože si to tak Čeněk přál.

5. Hrát "gól"

- Jak jsem byl ze začátku nadšený, že Čeněk tihne ke sportu, tedy z něho nebude vyžraný buřt, který sedí celý den u počítače a který bude do 50 let panic, tak poslední dobou mé nadšení uvadá. Hra na "gól" se již zařadila do zlatého fondu volnočasových aktivit, kdy Čeněk pobíhá s hokejkou po bytě a snaží se hrát hokej s čímkoliv, co mu přijde pod ruku. Jelikož je "gól" týmová hra, musím já s malou hokejkou v ruce pobíhat za ním a pokud mi něčím přihraje, ihned musím pálit a vsítit krásný gól. Po pěti hodinách hraní již těch vsítěných krásných gólů z mé strany moc není a tato bohubíhá hra se pro mě mění v upřímný boj o mé duševní zdraví. ...

6. Čeněk

- 6. bonusová položka v top pětce nepatří nikomu jinému, než mému uzlíčku štěstí, radosti a pohody Čeněkovi. Podle mě by bylo krátkozraké ho vynechat ze seznamu, protože za prvé bez něho by žádný seznam nebyl a za druhé není na světě nic, z čeho by mě jeblo více než z Čeněka. Možná ještě z Nataši, když se přepne do uklízacího módu. To pak jede přes mrtvolu.

Doufám, že vás úryvek pobavil a třeba i zvedl náladu ☺

Čtení zdar!

Viola Jónová

Otův koutek

Recenze

Výchovný tábor /Boot camp, USA, 2007, režie Christian Duguay/

Na světě je asi 20 000 táborů, ve kterých jsou převychovávány děti a mladiství. Tyto tábory jsou mimo kontrolu vlád.

Dívka Sophie má problémy se svým otčímem a s drogami. Na žádost své matky je umístěna v táboře na Fidži, kde jsou tito mladí lidé léčeni. Léčba spočívá v práci, otužování, skupinových terapiích a ve vzájemné odpovědnosti kolektivu za jednotlivce a naopak.

Sophiin chlapec Ben se rozhodne dívce pomoci. Začne předstírat, že je feťák a je také převezen na ostrov. Po několika dnech se Sophií uprchnou, ale jsou velmi rychle chyceni a potrestáni. Na skupinové terapii poté Sophie vyvolá vzpuru, během které je celý tábor spálen.

Závěr filmu vyvolává dojem toho, jako kdyby zvítězilo dobro nad zlem. Podle mne tomu ale tak není! Ti mladí nejsou žádní chudáčci – jsou to fetišci a lidé s velmi problémovým chováním! Léčba probíhá stejně jako například v protialkoholických léčebnách! Ti mladí lidé se dožadují hlavně svých práv, ale povinnosti a odpovědnost je vůbec nezajímají. Je fakt, že v táboře dochází i k excesům, ale tak je tomu všude v takových uzavřených komunitách.

Já mám rád takovou tu vzpuru jednotlivce nebo skupiny proti nespravedlivé společnosti, ale v tomhle filmu těm mladým fakt nefandím.

Otakar Altman

Výročí

15. února 1972 se narodil jeden z nejlepších československých hokejistů všech dob Jaromír Jágr. Od malička, kdy hrál za PZ Kladno byl vždy nejlepším střelcem na všech turnajích. V česko-slovenské lize debutoval v březnu 1988 v 16-ti letech a hned vstřelil branku.

Od podzimu 1990 hrál za Pittsburgh Penguins a jeho kariéra se rozzářila do plného lesku. Je mnohonásobným držitelem trofejí v NHL, vítězem Stanley Cupu, mistrem světa i olympijským vítězem.

Ve statistikách NHL se pohybuje mezi druhým a pátým místem a kdyby nebylo tří let v Rusku a dvou výluk v NHL, byl by dnes v polovině statistik první a v polovině druhý.

Takže vše nejlepší a ať hraje aspoň do 55-ti let, jak sám slibuje ☺

Otakar Altman

Fejeton

Česká televize v lednu odvysílala jakýsi poklad ve stříbrném jezeře, cosi jako vinetú a něco jako poslední rána /ta malá písmena jsou tam úmyslně!/ Filmy jsem neviděl a ani je vidět nechci! Vůbec nechápu, co tvůrce těchto filmů zamýšlel. Vinnetou je přece dávno natočený a krásně!

V roce 1962 byl do kin uveden Poklad na Stříbrném jezeře. Fantastický úspěch filmu vedl k natáčení dalších mayovek. Je legrační, že Vinnetou a Old Shatterhand se vlastně seznámili až ve filmu Vinnetou v roce 1963. Poté následovaly další díly – Vinnetou – Rudý gentleman a Vinnetou – Poslední výstřel. Tyto čtyři filmy patří mezi ty nejlepší.

Je fakt, že režisér Harald Reinl si z knih Karla Maye vybral jen některé scény a v knihách je to jinak, ale i tak se natočilo něco krásného. Nádherné melodie Martina Botchera vás braly za srdce a když Vinnetou ve filmu Poslední výstřel umíral, plakalo celé kino. A i po padesáti letech vám tato scéna stále žene slzy do očí.

Bylo natočeno ještě několik dalších mayovek – Old Firehand, Old Surehand, Mezi supy atd., ale ty už byly od dost slabší. Také to točili jiní režiséři.

Vinnetou je prostě legenda a na legendy se nesahá! Vinnetou je jednou provždy Pierre Brice a Old Shatterhand je Lex Barker!

Kina byla v šedesátých letech na mayovky na dlouhé týdny dopředu vyprodaná! Pokud vím, tak tahle ta nová „veledíla“ do kin ani nešla a odvysílala to jen televize. Vy, co jste to viděli – plakal jste někdo, když tam ten Albánec umíral? Asi smíchem, ne ☺?

Otakar Altman

Dračí doupě, část šestá

V minulé části naši hrdinové získali v upírově věži knihu 333 magických bylin tří kontinentů a donesli ji babce kořenářce, která pomocí ní snad konečně připraví lék pro starostu vesnice Bolavá noha. Upíří pomsta však na sebe nenechala dlouho čekat...

Když babce knihu podali a ona si ji prohlédla, zamyšleně pokývala hlavou. „Tak co, vyléčíš už konečně starostu?“ zabručel hraničář, který měl s babkou už z dřívější zkušenosti.

„Jistě, panáčku, ale budu k tomu něco potřebovat.“

„To snad ne? Už zase?“ zhrozil se hraničář. „Myslím, že by si Bolavá Noha měla radši zvolit starostu nového, protože já už s tebou...“

„Ale co tě nenapadá,“ zamrkala na něj babka. „K uvaření léčebného lektvaru budu potřebovat natrhat několik bylin. Ukaž mapu, zakreslím ti, kde rostou.“

Hraničáři se citelně ulevilo a podal babce mapu. Ta do ní zakreslila několik kyticek a navíc udělala na mapě dva křížky.

„Co jsou ty křížky?“ nahlédl jí zloděj zvědavě přes rameno.

„Tam bydlí další dva upíři, které hledáte. Tedy kdyby vás to zajímalo. Ale teď už běžte spát. Máte za sebou dlouhou cestu a čeká vás ještě spousta práce.“

Jak řekla, tak udělali. Bylo příjemné spát po dlouhé době zase v posteli, ale nebylo jim přáno, aby snili až do rána. Byla ještě temná noc, když s nimi kořenářka začala třást a křičet na ně, ať se vzbudí.

Vyběhli před chatrč a tam to uviděli. Rudou září nad obzorem. Ale nebylo to tam, kde obvykle vychází slunce.

„Bolavá noha hoří,“ vypískla čarodějka.

Rozběhli se směrem k vesnici. Byla tma, a tak klopýtali, padali a div že si nevypíchli oko větvičkou. Přesto jim cesta trvala více než hodinu. Když už se blížili, viděli, že jedna z bran je pootevřená. Jako první se dovnitř vevalil barbar a rychlým pohledem zjistil, že vesnici přepadli nemrtví. Jeden se kousek od něj krmil na bezduchem lidském těle a další tři se potáceli na druhé straně ulice.

To už se ale skrz bránu vevalili i ostatní a začali kosit nemrtvé jako ženci o dožínkách. Trpaslík máchal svými dvěma sekerami po boku barbarovi s obouručním mečem. Hraničáři stříleli šíp za šípem a kouzelnice si na pomoc vyvolala krvelačného jezevce. Ze zálohy občas zaútočil zloděj zákeřným výpadem dýkou.

První vlnu nemrtvých zdolali snadno. Z celé návsi a okolních uliček se jim ale vydalo mátožným krokem vstříc hned několik desítek dalších. Naštěstí se ale objevili další bojovníci. Část se jich blížila od hospody a další vyběhla z obchodu Dobrodružné kopí, ke kterému se začaly plameny z hořících domů nebezpečně blížít. Spojená skupina živých hrdinů zatlačovala nemrtvé nepřátele krok za krokem zpět. Ale potom se všechno zvrtilo.

Několik kroků za linií nemrtvých se ze stínů zhmotnil Škůdce. Měl ostře řezané rysy, dokonalý účes, zvláštní honosné oblečení. Smál se mrazivým smíchem, až všem tuhla krev v žilách.

Druhý Škůdce se zhmotnil dobrodruhům v zádech a tiše se snesl na hraničářku. Pes se naježil a začal štěkat. Upozornil tak svého pána na blížící se nebezpečí, ale už bylo pozdě. Ostré špičky se zakously do krásného elfího krku.

Válečníci držící přední linii neměli tušení, co se děje za jejich zády a jediný zloděj a jeho elfí sluch zaregistroval nebezpečí a s flakónkem svěřené vody v ruce se vydal zadním řadám na pomoc. Čarodějka se zatím snažila vyvolat dalšího zvířecího pomocníka, protože jezevec se již rozplynul, ale něco se zvrtilo a vyvolaná uhlově černá kočka se přidala na stranu nepřitele. Hraničářův pes vyrazil proti Škůdci, ale byl smeten ledabylým pohybem ruky jako otravná moucha a dopadl přímo vedle bezvládného těla hraničářky. V tu samou chvíli prosvíštelily rychle za sebou vzduchem dva stříbrné šípy, první zasáhl Škůdcovu ruku a druhý klíční kost. Následovala lahvička svěřené vody, mířící ze zlodějovy ruky přímo do Škůdcovy tváře.

Ani to ale nestačilo a upír se stále sápal po dobrodruzích. Situaci zachránila až kouzelnice, která si vzpomněla na prsten, který našla v ruinách staré věže. Natáhla ruku s prstenem před sebe, vyšlehl proud jasného světla a upír se rozpadl na prach. Kouzelnice vyčerpaná čarováním se sesunula na zem a bylo slyšet pouze její tiché oddechování. Usnula. Vyčarovanou kočku nakonec vyřídil hraničářův pes. Kolem těla hraničářky se šířila krvavá kaluž.

K přední linii válečníků se mezitím přidal kněz z chrámu a společně se svou ochrankou postupně likvidovali nemrtvé, kterých bylo stále víc než málo. Druhý upír se zatím do boje moc nezapojoval a jen sledoval situaci svými krvavými očima. Přestože byli barbar s trpaslíkem zakuti do zbroje, schytali už řadu šrámů. Spojenými silami všech obránců se ale naštěstí podařilo druhého upíra zabít a potom už nebyl takový problém vyřídít zbývající nemrtvé. Kouzelnice se mezitím doplazila k hraničářce a pokusila se ji zachránit, ale bylo už pozdě.

Ačkoliv boj netrval déle než půl hodiny, na zemi se válely hromady mrtvol. Kromě kněze, jeho ochranky a tří lidí z obchodu Dobrodružné kopí, přežilo jen dalších pět obyvatel vesnice, včetně Muchacha Pedra. Záři pohasínajících požárů vystřídal svítání.

Naše družina stále hledá nové dobrodruhy, kteří by se nebáli vydat se s námi na nebezpečnou pouť do světa fantazie. Máte-li zájem, napište na e-mail bucek@trendvozickaru.cz do 27.2. Ve středu 1.3. se v 15:30 koná další setkání v učebně Trendu.

Přemysl Drtil, Ivo Buček

Pozvánky na akce

Pracovní terapie - ENKAUSTIKA

Dne **20.2.2017** se v prostorách Spolku Trend vozíčkářů uskuteční od 14h do 17h pracovní terapie na téma OBRÁZKY – enkaustika. Přijďte si vytvořit zajímavý obrázek pomoci rozpuštěných voskovek.

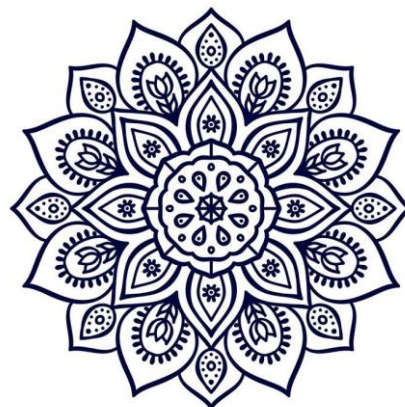
Srdečně zveme nejen uživatele sociální rehabilitace, ale všechny uživatele sociálních služeb Trendu vozíčkářů v Olomouci.

Kontakt: Bc. Kamila Zábojová,
volnocasovky@trendvozickaru.cz, mobil: 734 442 040

Arteterapeutické setkání

Arteterapie je léčebný přístup, který pracuje s výtvarnými prostředky s cílem poznávat a ovlivňovat lidskou psychiku. Dochází k rozvoji kreativity, ale i k osobnímu růstu či k sebepoznání. Není důležité, zda člověk umí kreslit, podstatný je samotný proces. Součástí jsou i imaginace.

Kdy: 21.2.2017 od 14:00

Kde: Spolek Trend vozíčkářů Olomouc, Lužická 7

Kontakt: Mgr. Marie Pijáčková;
pijackova@trendvozickaru.cz, mob. 731 501 388

Vernisáž Ivany Drapové

Rádi bychom vás pozvali na vernisáž mladé nadějně umělkyně Ivany Drapové.

Kdy: 21.2.2017 od 16:00

Kde: Spolek Trend vozíčkářů Olomouc, Lužická 7

Trendácký filmový klub

POKLAD NA STŘÍBRNÉM JEZEŘE

Přijďte si zavzpomínat na slavného náčelníka Apačů Vinnetoua. Tento dnes již vpravdě legendární film má celou řadu následovníků v podobě dalších mayovských adaptací.

Kdy: 23.2.2017 od 14:00

Kde: Spolek Trend vozíčkářů Olomouc, Lužická 7

Staň se hrdinou!

Družina dračího doupěte hledá nové dobrodruhy.

Do naší družiny dračího doupěte hledáme nové členy, kteří mají chuť se vydat na cestu za dobrodružstvím. Pokud máte rádi fantasy filmy nebo literaturu a dostatek vlastní představivosti, tak přijďte. Další setkání se uskuteční **1.3.** od 15:30 do 18:00 v učebně Trendu vozíčkářů. Svou účast prosím nahlaste do 27.2..

Scházíme se vždy jednou za měsíc.

Kontakt: Ivo Buček,

bucek@trendvozickaru.cz, 731 144 670

Dramaterapie

Dramaterapie je disciplína, která zahrnuje terapeutické, pedagogické a umělecké prvky. Budeme pracovat v otevřené skupině, kde pomocí hry, dramatické scénky a prací s příběhy lze nahlédnout na sebe a na ostatní z trochu jiného úhlu než obvykle.

7.3. 2017 (úterý) od 14:00 do 15:30

Kontakt: Bc. Ivo Buček, Tel.: 731 144 670, e-mail: bucek@trendvozickaru.cz.

Pracovní terapie - MALOVÁNÍ NA SKLO - GRAVÍROVÁNÍ

Dne **8.3.2017** se v prostorách Spolku Trend vozíčkářů na ulici Lužická 7 uskuteční od **14h** do **17h** pracovní terapie na téma **MALOVÁNÍ NA SKLO – GRAVÍROVÁNÍ** – přijďte si vyzkoušet zajímavou techniku a práci se sklem. S sebou si prosím doneste skleněný předmět, který budete chtít ozdobit.

Kontakt: Bc. Kamila Zábojová,
volnocasovky@trendvozickaru.cz, mobil: 734 442 040

Výstava FOR MODEL 2017

Zveme všechny, kdo nechce sedět doma, na společnou prohlídku výstavy modelů a sběratelství, prodej a výstavu hraček.

Kdy: v pátek 10.3.2017 v 13h

Kde: před pavilonem A

Kontakt: Bc. Kamila Zábojová,
volnocasovky@trendvozickaru.cz, mobil: 734 442 040

Seminář - Informace ze sociální oblasti

Zvu všechny, kdo si chce poslechnout informace ze sociální oblasti, aby přišel v pondělí **27.3.2017** na **15h** do Spolku Trend vozíčkářů v Olomouci – Lužická 7

Dozvíte se něco o:

- Příspěvků na péči, mobilitu
- Důchodech
- Bezbariérovém bydlení
- Zaměstnávání OZP
- Minimální mzdě
- Jak a kde si můžete pořídit kompenzační pomůcku

Na setkání s Vámi se těší Martina Brožová a Kamila Zábojová

Kontakt: Bc. Kamila Zábojová,
volnocasovky@trendvozickaru.cz, mobil: 734 442 040

Inzerát

Pan František Dosedla nabízí k prodeji elektrický invalidní vozík, elektrický skútr a mechanický vozík (viz foto).

Elektrický vozík je typ Booster Puma od firmy Handicare s šířkou 65 cm a nosností 160 kg. Prodejní cena je 15 000 Kč.

Elektrický skútr od výrobce Sunrise Medical, typ Sterling Elite 3, šířka 64 cm, nosnost 118 Kg, rychlost až 12 km/h, dojezd na jedno nabití 25-30 km. Cena 10 000 Kč.

Cena mechanického vozíku je 1 000 Kč.

V případě zájmu o koupi některého z inzerovaných výrobků či pro poskytnutí dalších informací kontaktujte přímo pana Františka Dosedlu na telefonním čísle 605 296 355 nebo se můžete se žádostí o zprostředkování kontaktu obrátit na e-mail bucek@trendvozickaru.cz

Vydává: Spolek Trend vozíčkářů Olomouc, Lužická 7, 779 00 Olomouc

Napsali a nafotili pro vás: Ivo Buček, Viola Jónová, Jana Měrková, Přemysl Drtil, Ota Altman, Jana Děkanová, Milan Langer, Kateřina Vaculíková

Distribuce a info s úsměvem: Milena Březinová, Alena Třešková a Anna Koziolová.

Datum vydání: 15.2. 2017 - Počet výtisků: 80

Adresa redakce: Spolek Trend vozíčkářů, Lužická 7, 779 00 Olomouc,
tel: 731 144 670;

email: bucek@trendvozickaru.cz

Uzávěrka příštího čísla je 5. března 2017